strijken van de door het eigenlijke besluit geopende termijn, van zijn beroepsrecht te beroven.

2. Bij het onderzoek naar de geschiktheid van sollicitanten, dat het eerste stadium van een vergelijkend onderzoek vormt, kan de jury volstaan met te onderzoeken of de sollicitanten op het eerste gezicht globaal gezien voldoen aan de in de aankondiging van het vergelijkend onderzoek gestelde voorwaarden. De jury kan derhalve niet worden verweten, de houder van een diploma dat gezien de bewoordingen ervan zeer duidelijk betrekking heeft op een hoofdstudierichting die geen bijzonder verband houdt met het terrein waarop de beschikbare functies liggen, niet te hebben toegelaten.

3. Een jury van een vergelijkend onderzoek waarvan een eerder besluit tot afwijzing van een sollicitatie is nietigverklaard door het Hof, kan niet worden verweten niet in een gewijzigde samenstelling een nieuw besluit te hebben genomen, zonder voorbij te gaan niet alleen aan het karakter van een jury van een vergelijkend onderzoek, een collegiaal samengesteld en geheel onafhankelijk functionerend orgaan, maar ook aan het systeem van beroepsmogelijkheden waarin het Verdrag voorziet: in geval een handeling van een instelling wordt nietigverklaard, dient ingevolge artikel 176 EEG-Verdrag het betrokken orgaan de maatregelen te nemen waartoe het arrest van het Hof noopt.

In zaak 34/80,

XAVIER AUTHIÉ, woonachtig te Parijs, te dezen vertegenwoordigd door M. Slusny, advocaat te Brussel, en domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij E. Arendt, rue Philippe II 34,

verzoeker,

tegen

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, te dezen vertegenwoordigd door R. Baeyens, juridisch hoofdadviseur als gemachtigde, en domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij M. Cervino, juridisch adviseur van de Commissie, Bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

verweerster,

betreffende een verzoek tot nietigverklaring van het besluit van de jury van vergelijkend onderzoek COM/A/154, verzoeker niet toe te laten tot het examen, en, voor zover nodig, van het besluit van de Commissie tot afwijzing van de tegen dat besluit ingediende klacht,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede kamer),

samengesteld als volgt: P. Pescatore, kamerpresident, A. Touffait en O. Due, rechters,

advocaat-generaal: J.-P. Warner
griffier: A. Van Houtte

het navolgende

ARREST

De feiten

De feiten, het procesverloop en de conclusies, middelen en argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

I — De feiten

Xavier Authié, die de Franse nationaliteit bezit, is houder van een „licence ès sciences économiques", hoofdrichting econometrie, van de universiteit van Orléans-Tours, oud-leerling van het Institut d'études politiques te Parijs en houder van het „certificat de hautes études européennes" van het Europacollege te Brugge. Van 16 september 1977 tot 15 februari 1978 liep hij stage bij de Commissie, Directoraat-generaal Economische en Financiële zaken, Directoraat financiële- en begrotingszaken, afdeling voorbereiding van de programma's voor het economisch beleid op middellange termijn.

Op 1 oktober 1977 verzocht Authié te worden toegelaten tot het algemeen vergelijkend onderzoek aan de hand van een examen COM/A/154 (PB C 213 van 1977, blz. 9), dat de Commissie organiseerde voor de vorming van een reserve van administrateurs in de loopbaan A 7/A 6 op verschillende werkgebieden, waaronder buitenlandse betrekkingen. Authié koos dit laatste.

Toen de jury weigerde Authié op de lijst van tot het examen toegelaten kandidaten te plaatsen, diende deze een klacht in tegen dit besluit waarna hij in beroep ging bij het Hof.

Dat beroep, gevoegd met twee andere die hetzelfde onderwerp betroffen, leidde tot het arrest van het Hof van 30 november 1978 (gevoegde zaken 4, 19 en 28/78, Salerno, Authié en Massangioli, Jurispr. 1978, blz. 2403). Daarbij werden de besluiten van de jury om verzoekers niet toe te laten tot het examen van het vergelijkend onderzoek nietigverklaard; de nietigverklaring was gebaseerd op de bijzonder grote rol die de aan de jury toegevoegde bijzitters hadden gespeeld

bij de beoordeling van de sollicitaties, alsmede op onvoldoende motivering van de geïncrimineerde besluiten.

In aansluiting op dit arrest kwam de jury van vergelijkend onderzoek COM/A/154 op 9 januari 1979 opnieuw bijeen, waarbij zij de in het sollicitatiedossier van Authié vervatte gegevens nogmaals toetste aan de in de aankondiging van het vergelijkend onderzoek gestelde toelatingsvoorwaarden. Deze toetsing betrof de gegevens die voorhanden waren op 10 oktober 1977, de uiterste datum voor het inzenden van sollicitaties. De jury beëindigde haar werkzaamheden met een verslag, gedateerd 11 januari 1979, waarin zij tot de volgende bevindingen kwam:

„Blijkens de in het sollicitatiedossier vervatte gegevens houdt de universitaire opleiding van de heer Authié geen verband met het gebied buitenlandse betrekkingen van algemeen vergelijkend onderzoek COM/A/154, daar zij getuigt van hoofdzakelijk op economisch gebied verkregen kennis, met een specialisatie in econometrie".

De jury besloot derhalve Authié niet tot het schriftelijk examen van het vergelijkend onderzoek toe te laten.

Bij brief van 15 januari 1979 van een ambtenaar van de afdeling Aanwerving, aanstelling en bevorderingen werd Authié van dit besluit in kennis gesteld.

Op 13 april 1979 diende Authié via zijn advocaat krachtens artikel 90, lid 2, Ambtenarenstatuut een klacht in bij de Commissie, strekkende tot intrekking van het hem meegedeelde besluit en tot hernieuwd onderzoek daarvan door de jury.

Bij brief van 23 oktober 1979 liet het bevoegde lid van de Commissie Authié weten, dat zijn klacht was afgewezen.

II — Schriftelijke procedure

Het onderhavige beroep werd op 25 januari 1980 door Authié ingesteld.

De schriftelijke procedure heeft een regelmatig verloop gehad.

Het Hof (Tweede kamer) heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

III — Conclusies van partijen

Verzoeker concludeert dat het den Hove behage:

1. primair
   - — het besluit van de jury van vergelijkend onderzoek COM/A/154 van 9 januari 1979 om verzoeker niet toe te laten tot genoemd vergelijkend onderzoek, nietig te verklaren;
   - — te verklaren dat het vergelijkend onderzoek voor verzoeker opnieuw zal moeten plaatsvinden;
2. voor zover nodig, de uitdrukkelijke afwijzing door de Commissie bij brief van 23 oktober 1979 van verzoekers klacht nietig te verklaren;
3. subsidiair en voor zover nodig, te beslissen over het door verzoeker in repliek subsidiair aangevoerde nieuwe middel en de in het geding zijnde besluiten op grond van dit aanvullende middel nietig te verklaren;
4. verweerster te verwijzen in de kosten van het geding.

De *Commissie* concludeert dat het den Hove behage:

- — het beroep primair niet ontvankelijk en subsidiair ongegrond te verklaren;
- — verzoeker in zijn kosten te verwijzen.

IV — Middelen en argumenten van partijen

A — De ontvankelijkheid

De *Commissie* stelt dat het beroep te laat is ingesteld en derhalve niet ontvankelijk is: het is immers pas op 25 januari 1980 ingesteld, terwijl het betwiste besluit verzoeker op 15 januari 1979 was medegedeeld.

De door verzoeker op 13 april 1979 ingediende klacht staat niet in de weg aan het verval van het recht van beroep, daar zij geen rechtsgevolgen heeft. Blijkens de rechtspraak van het Hof valt een krachtens artikel 90, lid 2, Statuut bij het tot aanstelling bevoegde gezag ingediende administratieve klacht tegen een besluit van een jury van een vergelijkend onderzoek buiten het kader van het Statuut, daar het tot aanstelling bevoegde gezag niet de bevoegdheid heeft een besluit van een jury, die binnen de grenzen van haar discretionaire bevoegdheid handelt, nietig te verklaren of te herzien.

Verzoeker heeft zich onverschoonbaar vergist in de toepasselijkheid van artikel 90, lid 2, Statuut; hij had moeten weten dat zijn actie rechtens geen betekenis had.

Verzoeker betwist de door de Commissie opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof is een ambtenaar gerechtigd, tegen een besluit van een jury zonder voorafgaande administratieve klacht rechtstreeks beroep bij het Hof in te stellen; er blijkt echter geenszins uit dat een strikte naleving van artikel 90 Statuut tot een te late instelling van het beroep in rechte moet leiden.

Volgens de rechtspraak van het Hof kan een belanghebbende met een beroep op artikel 90 Statuut een klacht indienen, zelfs indien deze overbodig is; gezien de bewoordingen van dit artikel is zijn vergissing verschoonbaar en leidt zij niet tot verval van het recht om beroep in rechte in te stellen.

Het is voor het overige de vraag, of de door het Hof ontwikkelde gedachtengang op alle besluiten van de jury's van vergelijkende onderzoeken moet worden toegepast, en of niet een onderscheid moet worden gemaakt tussen besluiten van administratieve aard en besluiten die betrekking hebben op de resultaten van de sollicitanten bij het schriftelijk en het mondeling examen; alleen deze laatste vallen binnen de uitsluitende bevoegdheid van de jury.

Gezien de regeling van de artikelen 90 en 91 Statuut is het beroep op alle punten ontvankelijk.

B — Ten gronde

Verzoeker betoogt dat het betwiste besluit onvoldoende met redenen is omkleed, op onjuiste motieven berust, misbruik van bevoegdheid oplevert, de aankondiging van het vergelijkend onderzoek miskent, het gelijkheidsbeginsel en het discriminatieverbod schendt en is genomen door een onjuist samengestelde jury.

De *Commissie* acht geen van deze middelen gegrond.

1. Onvoldoende motivering

Verzoeker wijst erop, dat de jury enkel heeft vastgesteld dat „de universitaire opleiding van de heer Authié geen verband houdt met het gebied buitenlandse betrekkingen van algemeen vergelijkend onderzoek COM/A/154, daar zij ge-

tuigt van hoofdzakelijk op economisch gebied verworven kennis, met een specialisatie in econometrie", zonder aan te geven waarin de onverenigbaarheid tussen de keuze „buitenlandse betrekkingen" en de studie economie schuilt.

Uit de brief van 15 januari 1979 valt overigens niet op te maken, of bedoelde specialisatie in econometrie beslissend is geweest voor het nieuwe besluit van de jury.

De door de jury gehanteerde formulering is tweeslachtig, terwijl de rechtspraak van het Hof een adequate motivering verlangt.

Integendeel, uit het dossier blijkt nergens dat de jury verzoekers geval serieus in heroverweging heeft genomen. De jury heeft eenvoudig het ongerechtvaardigde vooroordeel van haar voorzitter bevestigd, dat verzoekers keuze „buitenlandse betrekkingen" en diens studie economie onverenigbaar zouden zijn.

De *Commissie* houdt staande dat de reden van de weigering van de jury om verzoeker tot het vergelijkend onderzoek toe te laten, is gelegen in de omstandigheid dat hij houder is van een „licence ès sciences économique", hoofdrichting econometrie, en van een „certificat de hautes études européennes", en niet kan aantonen een universitaire opleiding te hebben genoten die verband houdt met het gebied buitenlandse betrekkingen, zodat hij niet voldoet aan de toelatingsvoorwaarden die in de aankondiging van het vergelijkend onderzoek zijn gesteld.

Uit het door de drie juryleden op 11 januari 1979 ondertekende procesverbaal blijkt dat de jury verzoekers sollicitatiedossier aan een volledig onderzoek in het licht van de uitspraak van het Hof heeft onderworpen. Zij heeft het nietigverklaarde besluit opnieuw in overweging genomen en de weigering, verzoeker tot het schriftelijk examen toe te laten, nauwkeurig en eenduidig met redenen omkleed.

Het verwijt met betrekking tot het gedrag van een van de juryleden wordt geenszins gerechtvaardigd door de feiten en valt moeilijk te rijmen met het geheime karakter van de werkzaamheden van een dergelijk collegiaal samengesteld orgaan.

2. Onjuiste motivering

Volgens *verzoeker* is het besluit niet alleen onvoldoende met redenen omkleed, maar zijn de aangevoerde redenen ook in alle opzichten onjuist.

In de aankondiging van het vergelijkend onderzoek wordt geen studierichting onverenigbaar verklaard met ook maar één van de gebieden waaruit men kon kiezen. Ongetwijfeld heeft de jury bepaalde bevoegdheden — onder toezicht van het Hof — om uit te maken of de schriftelijke bewijsstukken, diploma's en beroepservaring van de sollicitanten corresponderen met de verschillende keuzerichtingen; zij dient hierbij echter rekening te houden met de verschillende onderwijssystemen binnen de Gemeenschap en het doel van de aankondiging van het vergelijkend onderzoek.

Aan de Franse universiteiten behelst de studie economie gemeenschappelijke basiscolleges over buitenlandse betrekkingen; dit onderwijs, aangevuld met dat aan het Institut d'études politiques, biedt talrijke raakvlakken met de problemen inzake buitenlandse betrekkingen.

Voor het overige kan men aan de Franse universiteiten zijn studie niet afsluiten met het keuzevak „buitenlandse betrekkingen".

Ook dient er rekening mee te worden gehouden, dat het Directoraat-generaal I van de Commissie, Buitenlandse betrekkingen, een aantal diensten omvat die zich met economische, financiële of handelsvraagstukken bezighouden; bovendien omvat het Directoraat-generaal II, Economische en financiële zaken, diensten die zich met buitenlandse betrekkingen bezighouden, terwijl het Directoraat-generaal VIII, Ontwikkeling, per definitie een aantal diensten omvat die met internationale economische betrekkingen zijn belast.

Volgens de *Commissie* neemt de vaststelling dat verzoekers studie drie opleidingen omvat waaraan niet ieder verband met het gebied buitenlandse betrekkingen ontbreekt, niet weg dat zijn universitaire opleiding, voor zover afgesloten met een diploma, in hoofdzaak op economisch gebied ligt — met overigens een specialisatie in econometrie —, welk gebied moeilijk tot dat der buitenlandse betrekkingen kan worden gerekend.

Het aan het organisatieschema van de Commissie ontleende argument is evenmin ter zake dienend. Het vergelijkend onderzoek werd georganiseerd voor de vorming van een aanwervingsreserve van administrateurs, en voor de te bekleden ambten was geen nauwkeurige omschrijving gegeven van de specifieke behoeften van bepaalde directoraten-generaal of andere diensten van de Commissie. De omstandigheid dat de directoraten-generaal met als voornaamste werkterrein buitenlandse betrekkingen zich ook met bepaalde economische en financiële aspecten van dat terrein bezighouden, vormt geen bewijs van een fout in de objectieve beoordeling van de jury van het vergelijkend onderzoek, die geschiedde aan de hand van de door betrokkene zelf overgelegde documenten.

3. Misbruik van bevoegdheid

Volgens *verzoeker* wordt zijn niet-toelating tot het vergelijkend onderzoek verklaard door de omstandigheid dat de voorzitter van de jury vastbesloten was, economen zoveel mogelijk van het vergelijkend onderzoek uit te sluiten. De voorzitter heeft een soort algemene regulatie voor ogen gehad, rekening houdend met een reeks opeenvolgende vergelijkende onderzoeken. Deze gang van zaken is in strijd met de aankondiging van het vergelijkend onderzoek, daar zij ertoe strekt, sollicitanten met een bepaalde opleiding te bevoorrechten. Derhalve is hier sprake van misbruik van bevoegdheid in de ware zin des woords.

De *Commissie* meent dat deze grief geen verband houdt met het onderhavige geschil en dat geen enkel bewijs is geleverd voor de stelling, dat de voorzitter van de jury sollicitanten met een studie economie heeft willen uitsluiten ter bereiking van zijn persoonlijk oogmerk, een denkbeeldige algemene regel „praeter legem" in te voeren.

4. Miskenning van de aankondiging van het vergelijkend onderzoek

Verzoeker stelt dat de aankondiging van het vergelijkend onderzoek in twee opzichten is miskend. In de eerste plaats heeft de jury de opleiding econometrie als een basisopleiding aangemerkt, terwijl het hier om een afsluitende specialisatie gaat en de basisopleiding veel algemener

is. In de tweede plaats heeft de jury bij haar beoordeling rekening gehouden met de beroepservaring, terwijl verzoekers sollicitatie uitsluitend op de grondslag van de aard van zijn studie is afgewezen.

Verzoeker is van een en ander overigens niet in kennis gesteld, hetgeen bovendien schending van de rechten van de verdediging oplevert.

Volgens de *Commissie* gaat deze grief op in de eerste twee en mist zij in elk geval feitelijke grondslag.

De jury heeft de specialisatie econometrie niet als een basisopleiding beschouwd en evenmin de beroepservaring in haar oordeel betrokken om verzoekers toelating tot het schriftelijk examen te weigeren.

5. Schending van het gelijkheidsbeginsel en inbreuk op het discriminatieverbod

Verzoeker voert tegen het betwiste besluit aan dat enkele sollicitanten tot het vergelijkend onderzoek zijn toegelaten met aan de economiestudie verwante opleidingen (opleiding tot „Kaufmann" of „Volkswirt"), die echter op een lager niveau liggen dan zijn universitaire studie economie. Verzoeker ziet zich aldus bestraft voor het feit dat hij een zwaardere opleiding heeft gevolgd dan andere sollicitanten.

De schending van het beginsel van de gelijkheid van ambtenaren valt in feitelijk opzicht samen met een miskenning van de aankondiging van het vergelijkend onderzoek, aangezien daarin werd gesteld dat rekening zou worden gehouden met de verschillende onderwijssystemen in de Lid-Staten.

De jury had niet alleen rekening te houden met de bijzonderheden van die systemen, doch diende deze ook zorgvuldig te vergelijken ter voorkoming van fouten. Verzoekers opleiding is veel diepgaander dan die van de tot het vergelijkend onderzoek toegelaten Duitse sollicitanten, en zijn specialisatie in econometrie vormt een aanvulling op een algemene studie, die op zichzelf al op een hoger niveau ligt dan die van andere sollicitanten.

De Commissie heeft ten onrechte betoogd dat verzoekers belangen door de door hem aangevoerde discriminatie niet kunnen zijn geschaad, omdat de jury in het geval van de sollicitanten waarop hij doelt eenvoudig een fout zou hebben gemaakt; eveneens ten onrechte beroept de Commissie zich op de rechtspraak volgens welke de nietigverklaring van een besluit van een jury niet geboden is, wanneer verzoeker daar geen belang bij heeft omdat het besluit hoe dan ook kan worden gehandhaafd.

Het echte probleem is gelegen in de analyse van de handelwijze van de jury. Daartoe moet worden vastgesteld dat het besluit van de voorzitter van de jury, sollicitanten met als studierichting economie niet toe te laten voor het onderdeel „buitenlandse betrekkingen", niet op een algemene richtlijn berust en zonder enige uniformiteit is toegepast, met name veel strenger ten opzichte van Franse dan ten opzichte van Duitse sollicitanten. De door verzoeker aangevoerde onregelmatigheden zijn cumultatief: het ontbreken van algemene richtlijnen is de oorzaak voor het gebrek aan uniformiteit in de besluiten van de jury; daarom zijn de genomen besluiten willekeurig.

Een eenvoudige vergelijking van de universitaire einddiploma's, zonder rekening te houden met de verschillen in universi-

taire onderwijsstructuur in de Lid-Staten en met de andere in de sollicitatiedossiers neergelegde schriftelijke bewijsstukken, vormt volgens de *Commissie* geen grondslag voor het aan een beweerdelijke discriminatie ontleende middel.

Het Hof is overigens van oordeel dat het in artikel 6 van bijlage III bij het Statuut neergelegde geheime karakter van de werkzaamheden van de jury zich verzet tegen openbaarmaking van de gegevens betreffende de persoonlijke of vergelijkende beoordeling van de sollicitanten.

Gesteld al dat bij de werkzaamheden van de jury inzake de toelating van de sollicitanten enige beoordelingsfout zou zijn gemaakt, dan nog kan een afgewezen sollicitant geen enkel rechtmatig belang geldend maken, daar die foutieve beoordeling, die beperkt blijft tot enkele gevallen en geenszins invloed heeft op het verloop van het vergelijkend onderzoek, hem in geen enkel opzicht heeft benadeeld.

Met betrekking tot de „handelwijze van de jury" bij het verrichten van haar werkzaamheden zij erop gewezen, dat zij tijdens haar vergadering op 9 januari 1979 heeft beraadslaagd zonder bijzitters, die in kennis hadden moeten worden gesteld van bepaalde criteria of richtlijnen; zij heeft de drie sollicitatiedossiers die hadden geleid tot voorvermelde nietigverklaring in het arrest van 30 november 1978 geheel opnieuw onderzocht, zulks in het licht van de door de Commissie vastgestelde aankondiging van vergelijkend onderzoek.

6. Onregelmatige samenstelling van de jury

In repliek stelt *verzoeker* dat het bestreden besluit bovendien onregelmatig is omdat dezelfde persoon opnieuw het voorzitterschap van de jury bekleedde, hetgeen in strijd is met het beginsel „nemo judex in re sua".

De *Commissie* is ervan overtuigd dat het aan de samenstelling van de jury ontleende middel niet kan slagen.

Het is ingevolge artikel 42 van het Reglement voor de procesvoering niet ontvankelijk en in elk geval ongegrond. De aanwezigheid van de voorzitter van de jury van een vergelijkend onderzoek kan geen onregelmatigheid vormen.

V — Mondelinge behandeling

Verzoeker, vertegenwoordigd door M. Slusny, en de Commissie, vertegenwoordigd door R. Baeyens, zijn ter terechtzitting van 11 december 1980 in hun pleidooien gehoord.

Met betrekking tot het aan de samenstelling van de jury ontleende middel heeft *verzoeker* opgemerkt dat het in strijd is met een algemeen rechtsbeginsel, dat dezelfde jury zich in dezelfde samenstelling een tweede maal heeft uitgesproken over hetzelfde dossier, zonder dat zich een nieuw feit had voorgedaan. De *Commissie* heeft opgemerkt dat de beoordeling van verzoekers sollicitatie slechts kon geschieden door dezelfde, thans beter voorgelichte jury, en dat een wijziging in haar samenstelling de regelmatigheid van de procedure in gevaar had kunnen brengen.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 5 februari 1981 conclusie genomen.

In rechte

1 Bij verzoekschrift, ingekomen ter griffie van het Hof op 25 januari 1980, heeft Xavier Authié beroep ingesteld tot nietigverklaring van een besluit van de jury van vergelijkend onderzoek COM/A/154 (PB C 213 van 1977, blz. 9) om hem niet toe te laten tot het examen.

2 Er zij aan herinnerd dat belanghebbende zich in 1977 kandidaat stelde voor dit vergelijkend onderzoek, dat werd georganiseerd voor de vorming van een reserve van administrateurs in de categorie A 7/A 6. Nadat hij destijds niet op de lijst van tot het schriftelijk examen toegelaten sollicitanten was geplaatst, stelde hij beroep in waarop het besluit van de jury van het vergelijkend onderzoek bij arrest van de Tweede kamer van 30 november 1978 (gevoegde zaken 4, 19 en 28/78, Salerno, Authié en Massangioli, Jurispr. 1978, blz. 2403) nietig werd verklaard op twee gronden: het ontbreken van voldoende toezicht van de jury op de werkzaamheden van de „bijzitters", die aan de jury waren toegevoegd vanwege het grote aantal sollicitanten, en de te summiere motivering van het bestreden besluit.

3 In aansluiting op dit arrest van het Hof bevestigde de jury in haar vergadering van 9 januari 1979 na hernieuwd onderzoek van verzoekers dossier haar eerste besluit. Dit nieuwe besluit werd verzoeker bij brief van 15 januari 1979 in de volgende bewoordingen medegedeeld:

„In zijn arrest van 30 november 1978 in de gevoegde zaken 4, 19 en 28/78 heeft het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen het u bij brief van 5 december 1977 meegedeelde besluit betreffende uw niet-toelating tot het schriftelijk examen van vergelijkend onderzoek COM/A/154 vernietigd.

Ik deel u mede dat de jury van het vergelijkend onderzoek op 9 januari 1979 bijeen is gekomen en te uwen opzichte het volgende besluit heeft genomen:

De heer Authié X. heeft het gebied ‚Buitenlandse betrekkingen' gekozen. Hij heeft verklaard:

— houder te zijn van een ‚licence ès sciences économiques', behaald aan de universiteit van Orléans op 29 juni 1973, en van een ‚certificat de hautes études européennes — à dominante économique —' graad B, afgegeven door het Europacollege te Brugge op 27 mei 1977;

— het tweede studiejaar van het Institut d'études politiques te Parijs (1974/1975) te hebben gevolgd.

Voorts werd verzoeker vanaf 16 september 1977 toegelaten als stagiaire in de diensten van de Commissie.

Blijkens de in het sollicitatiedossier vervatte gegevens houdt de universitaire opleiding van de heer Authié geen verband met het gebied buitenlandse betrekkingen van algemeen vergelijkend onderzoek COM/A/154, daar zij getuigt van hoofdzakelijk op economisch gebied verkregen kennis, met een specialisatie in econometrie".

4 Overeenkomstig artikel 90 van het Statuut diende verzoeker op 13 april 1979 via zijn advocaat een klacht in bij de Commissie. Bij brief van 23 oktober 1979 bevestigde het bevoegde lid van de Commissie verzoeker de reden van diens afwijzing met de slotopmerking, dat „de Commissie vanzelfsprekend niet bevoegd is het besluit van een jury van een vergelijkend onderzoek nietig te verklaren of te wijzigen".

5 Het beroep is gericht tegen zowel deze mededeling van de Commissie als het besluit van de jury van het vergelijkend onderzoek.

De ontvankelijkheid

6 De Commissie heeft de ontvankelijkheid van het beroep in twijfel getrokken op grond dat het niet binnen de gestelde termijn tegen het besluit van de jury — in casu het enige bezwarende besluit — zou zijn ingesteld, maar tegen een mededeling van de Commissie, waarin een besluit werd toegelicht dat de Commissie op grond van de onafhankelijkheid van de jury niet bevoegd is te

herzien. De gemachtigde van de Commissie heeft echter verklaard dat de Commissie niet persisteert bij dit middel van niet-ontvankelijkheid.

7 Het standpunt van de Commissie is in beginsel gerechtvaardigd, in die zin dat de klachtprocedure van artikel 90 van het Statuut geen toepassing kan vinden indien het een besluit betreft van een orgaan als een jury van een vergelijkend onderzoek, die geheel onafhankelijk beslist en waarvan de besluiten niet door het tot aanstelling bevoegde gezag kunnen worden gewijzigd. Maar zolang het definitieve karakter van dergelijke besluiten en de vruchteloosheid van een daartegen gerichte klacht als bedoeld in artikel 90 van het Statuut niet formeel zijn erkend door hetzij een bestuursrechtelijke bepaling hetzij een uitdrukkelijke waarschuwing in die besluiten zelf, is het onbillijk, een justitiabele die zijn klacht heeft ingediend vóór het verstrijken van de door het eigenlijke besluit geopende termijn, van zijn beroepsrecht te beroven.

8 Derhalve dient de door de Commissie geuite twijfel terzijde te worden gesteld.

Ten gronde

9 Ten gronde voert verzoeker zeven middelen aan, die voor het merendeel zijn ontleend aan de omstandigheid dat hij als houder van een universitair diploma in de economie is afgewezen bij de selectieprocedure voor een vergelijkend onderzoek, dat onder meer betrekking had op het gebied „buitenlandse betrekkingen" (2e, 3e, 4e en 6e middel). De overige middelen zijn gebaseerd op onvoldoende motivering (eerste middel), schending van het beginsel van gelijke behandeling van sollicitanten (vijfde middel) en een onregelmatige samenstelling van de jury van het vergelijkend onderzoek (nieuw middel, voorgedragen in repliek).

De beoordeling van het diploma van verzoeker

10 Luidens de aankondiging van het vergelijkend onderzoek sub II, B2, eerste streepje, moesten de sollicitanten een bewijs overleggen „van een volledige universitaire opleiding (academische graad) op het onder punt I van deze aankondiging genoemde gebied (bij de beoordeling van het diploma houdt de jury rekening met de in de Lid-Staten bestaande onderwijsstructuren)".

Aangezien verzoeker het gebied „buitenlandse betrekkingen" had gekozen, diende het overgelegde diploma in het licht van dit gebied te worden beoordeeld.

11 Niet wordt betwist dat van de verschillende door verzoeker bij zijn sollicitatie opgegeven kwalificaties, er met het oog op voormeld vereiste in de aankondiging van het vergelijkend onderzoek slechts een in geding is, te weten een op 12 mei 1976 door de Faculté de droit et des sciences économiques te Orléans afgegeven diploma, waarin wordt verklaard dat Authié

„op 29 juni 1973 voor genoemde faculteit het examen van het 4e studiejaar van de studie ‚licence ès sciences économiques' ‚option économétrique' met de vermelding voldoende, met goed gevolg heeft afgelegd en dat hem de graad ‚licencié ès sciences économiques' is verleend".

Het door het Europacollege afgegeven certificaat is aangemerkt als gelijkwaardig aan de in de aankondiging van het vergelijkend onderzoek verlangde „post-universitaire beroepservaring", terwijl de eenjarige studie aan het Institut d'études politiques te Parijs buiten beschouwing is gelaten, nu deze niet met een diploma is afgesloten.

12 Verzoeker stelt in hoofdzaak dat de jury van het vergelijkend onderzoek haar bevoegdheden als omschreven in de aankondiging van het vergelijkend onderzoek heeft overschreden, door houders van het diploma economische wetenschappen bij voorbaat niet toe te laten; bovendien zou zij de betekenis van zijn diploma onjuist hebben beoordeeld, door voorbij te gaan aan de in Frankrijk bestaande onderwijsstructuur. Verzoeker stelt voorts dat de jury van het vergelijkend onderzoek vooringenomen is geweest tegen economen; in dat verband herinnert hij aan bepaalde uitlatingen van de voorzitter van de jury, die in de eerste procedure voor het Hof als getuige werd gehoord. Daaruit zou blijken dat volgens de jury sollicitanten met een opleiding in de economische wetenschappen konden deelnemen aan de door de Commissie regelmatig georganiseerde vergelijkende onderzoeken voor de aanwerving van economen, maar dat deze opleiding niet voldeed aan de eisen op het gebied buitenlandse betrekkingen.

13 In tegenstelling tot dit betoog blijkt niet dat de jury van het vergelijkend onderzoek door verzoeker niet toe te laten de grenzen van haar bevoegdheid heeft overschreden of de individuele kwalificaties van belanghebbende onjuist heeft beoordeeld.

14 Immers erkend moet worden dat het in het kader van de aankondiging van het vergelijkend onderzoek aan de jury stond om in de vorm van algemene categorieën de toelatingsvoorwaarden voor de sollicitanten vast te stellen, door te bepalen welke soorten diploma's in aanmerking konden worden genomen voor de verschillende gebieden waarop het vergelijkend onderzoek betrekking had. Bij de vaststelling van die cirteria moest en mocht de jury rekening houden met het aanwervingsbeleid van de Commissie, zoals dat naar voren komt in de specialisaties van de verschillende opeenvolgende vergelijkende onderzoeken. Op grond dat de Commissie regelmatig vergelijkende onderzoeken organiseert die zijn voorbehouden aan sollicitanten met een economische opleiding, was het derhalve gerechtvaardigd dat de selectiecriteria op andere opleidingen en diploma's waren afgestemd. De jury kan dan ook niet worden verweten, de grenzen van haar beoordelingsbevoegdheid te hebben overschreden door een sollicitant in het bezit van een diploma dat van een specialisatie van economische aard getuigt, niet toe te laten tot een vergelijkend onderzoek dat het gebied buitenlandse betrekkingen betreft.

15 Met betrekking tot de beoordeling van de individuele verdiensten van de sollicitant, heeft deze betoogd dat de jury zich heeft laten misleiden doordat zijn diploma als keuzerichting econometrie vermeldt, terwijl het hier slechts gaat om een aanvullende specialisatie naast zijn „licence ès sciences économiques". Voorts zou de jury geen rekening hebben gehouden met het feit dat zijn opleiding in de economische wetenschappen een aantal vakken omvat die betrekking hebben op buitenlandse betrekkingen.

16 Door deze grieven te uiten stelt verzoeker eisen aan de jury, die niet passen in het kader van het onderzoek naar de geschiktheid van de sollicitanten, dat het eerste stadium van een vergelijkend onderzoek vormt. In dit stadium kon de jury volstaan met te onderzoeken of de sollicitanten op het eerste gezicht globaal gezien voldeden aan de in de aankondiging van het vergelijkend onderzoek gestelde voorwaarden. De jury kan derhalve niet worden verweten, de houder van een diploma dat gezien de bewoordingen ervan zeer duidelijk betrekking heeft op een hoofdstudierichting die geen bijzonder verband houdt met buitenlandse betrekkingen, niet te hebben toegelaten.

17 Uit het voorgaande volgt dat de jury geen overschrijding van haar beoordelingsbevoegdheid dan wel enigerlei fout in de beoordeling van het door verzoeker overgelegde diploma kan worden verweten.

Het middel omtrent gebrekkige motivering

18 Na erop te hebben gewezen dat het eerste besluit van de jury van het vergelijkend onderzoek wegens onvoldoende motivering is nietigverklaard, voert verzoeker hetzelfde bezwaar aan tegen het tweede besluit, dat hem bij brief van 15 januari 1979 werd medegedeeld.

19 Uit het voorgaande blijkt dat het besluit van de jury op zichzelf niet reeds kan worden betwist op grond dat betrokkene niet is toegelaten vanwege de aard van zijn universitair diploma. Bij brief van 15 januari 1979 heeft de jury de voornaamste reden van haar besluit kenbaar gemaakt, te weten dat betrokkenes universitaire opleiding blijk geeft van in hoofdzaak op economisch gebied verworven kennis, met een specialisatie in econometrie, en derhalve onvoldoende verband houdt met het gebied buitenlandse betrekkingen. Nu het daarbij gezien de door de jury rechtmatig vastgestelde criteria gaat om de voornaamste reden, kan niet worden gezegd dat het besluit onvoldoende met redenen is omkleed.

20 Dit middel kan derhalve niet slagen.

Het middel inzake schending van het beginsel van gelijkheid van de sollicitanten

21 Te dien aanzien heeft verzoeker betoogd dat de jury van het vergelijkend onderzoek op het moment dat zijn sollicitatie werd afgewezen, verschillende sollicitanten heeft toegelaten wier opleiding verband houdt met de economische wetenschap. Hij heeft met name een copie overgelegd van het van de vermelding „Diplom-Volkswirt" voorziene diploma van een Duitse sollicitante, die tot het onderhavige vergelijkend onderzoek zou zijn toegelaten.

22 De Commissie heeft erkend dat zich bij de toepassing van de selectiecriteria enkele tegenstrijdigheden hebben kunnen voordoen. Maar de door verzoeker genoemde sollicitanten die zijn toegelaten tot het vergelijkend onderzoek, zouden vervolgens geen van alle het schriftelijk examen hebben gehaald. Geen van hen zou uiteindelijk in aanmerking zijn genomen, zodat verzoeker geen beroep kan doen op deze gevallen ten bewijze van een inbreuk op de gelijke behandeling van de sollicitanten.

23 Het Hof is van mening dat de door verzoeker aangevoerde feiten, waarvan een of twee gevallen — op een totaal van ruim vierduizend sollicitanten — met enige waarschijnlijkheid zouden kunnen worden aanvaard, niet overtuigend genoeg zijn om de beweerde discriminatie te staven. Gesteld al dat deze feiten zouden worden bewezen, dan nog gaat het om individuele beoordelingsfouten in het licht van de door de jury vastgestelde selectiecriteria; verzoeker kan niet verlangen, dat dergelijke fouten ook te zijnen gunste werken.

24 Dit middel faalt derhalve.

Het middel inzake een onregelmatige samenstelling van de jury

25 Tenslotte voert verzoeker aan dat nadat het Hof het eerste besluit hem niet toe te laten had nietigverklaard, het nieuwe besluit door een anders samengestelde jury had moeten worden genomen, omdat de jury die het eerste besluit nam, vooringenomen tegen hem was. Met een beroep op het adagium „nemo judex in re sua" betwist hij in het bijzonder, dat de voorzitter van de jury gerechtigd was deel te nemen aan de beraadslaging over het nieuwe besluit. Verzoeker verklaart weliswaar niet te twijfelen aan de „oprechtheid" van de voorzitter van de jury, maar verwijt hem dat hij zijn „idee-fixe" heeft willen doordrukken, economen niet toe te laten tot dit vergelijkend onderzoek.

26 De door verzoeker te dien aanzien geuite bezwaren gaan niet alleen voorbij aan het karakter van een jury van een vergelijkend onderzoek, een collegiaal samengesteld een geheel onafhankelijk functionerend orgaan, maar ook aan het systeem van beroepsmogelijkheden waarin het Verdrag voorziet. Ingeval een handeling van een instelling wordt nietigverklaard, dient ingevolge artikel 176 EEG-Verdrag het betrokken orgaan de maatregelen te nemen welke nodig zijn ter uitvoering van het arrest van het Hof. In casu moest de zaak derhalve na het arrest van 30 november 1978 wel weer terechtkomen bij de jury waarvan het nietigverklaarde besluit afkomstig was.

27 Er zij bovendien op gewezen dat het eerste besluit van de jury van het vergelijkend onderzoek uitsluitend op grond van een procedurele fout en onvoldoende motivering was nietigverklaard. De jury van het vergelijkend onderzoek bleef dan ook volledig vrij in haar beoordeling van de vraag, of verzoeker kon worden toegelaten tot het schriftelijk examen. Uit het voorgaande volgt dat de jury generlei verwijt kan worden gemaakt met betrekking tot de grondslag van haar besluit of de motivering daarvan. Mitsdien kan de objectiviteit van het besluit niet in twijfel worden getrokken.

28 Dit middel moet derhalve eveneens worden afgewezen.

29 Uit bovenstaande overwegingen volgt dat het beroep moet worden verworpen.

Kosten

30 Ingevolge artikel 69, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen.

31 Volgens artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering blijven echter de kosten door de instellingen ter zake van beroepen van personeelsleden van de Gemeenschappen gemaakt, te haren laste.

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede kamer),

rechtdoende:

1. Verwerpt het beroep.

2. Verstaat dat elk der partijen haar eigen kosten zal dragen.

Pescatore Touffait Due

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 26 februari 1981.

De griffier
A. Van Houtte

De president van de Tweede kamer
P. Pescatore

CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL J.-P. WARNER VAN 5 FEBRUARI 1981 [1]

Mijnheer de President,
mijne heren Rechters,

Inleiding

Deze zaak vormt een vervolg op zaak 19/78, Authié t. Commissie, die het Hof heeft gevoegd met de zaken 4/78, Salerno t. Commissie, en 28/78, Massangioli t. Commissie (Jurispr. 1978, blz. 2403).

De feiten zijn de volgende.

Xavier Authié, verzoeker in zaak 19/78 en in de onderhavige, is geboren op 27 oktober 1952 en bezit de Franse nationaliteit. Op 1 oktober 1977 solliciteerde hij op een door de Commissie georganiseerd algemeen vergelijkend onderzoek voor de vorming van een aanwervingsreserve van administrateurs in de rang A 7/A 6.

1 — Vertaald uit het Engels.